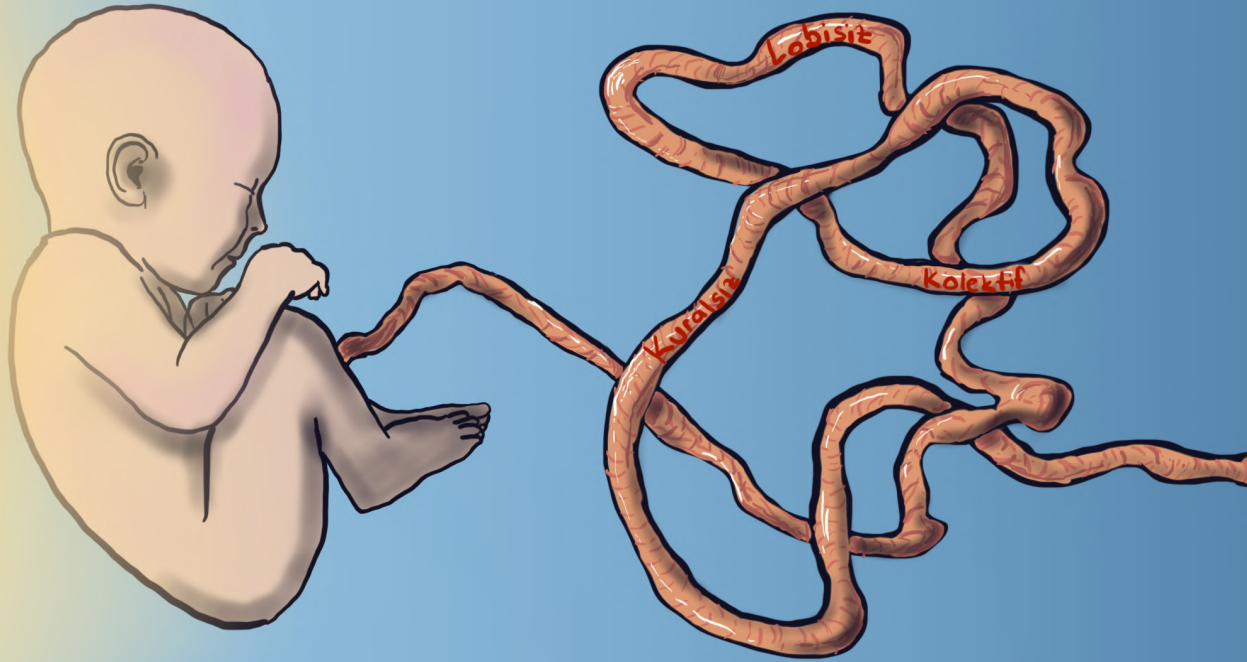

engelfanzin

Ömürsenen zaman

“Düşmem der; düşersin
Şaşmam der; şaşarsın—

KÜNYE

Çengel Fanzin

Sayı 6 - Ağustos & Eylül 2026

Tema: Yaşam

YAYINA HAZIRLAYAN

Yavuz Evliyaoğlu & Yiğit Ergün

EDITÖR

Yavuz Evliyaoğlu

KAPAK TASARIM

Zagalar

cengelsanatedebiyat@gmail.com

cengelsanat

@cengelsanat

@cengelsanat

“lobisiz, kuralsız, kolektif yolculuk”

Bağımsız Fanzin / Kolektif Yayın

EDİTÖR NOTU - yavuz evliyaoğlu

Dünyada canlıların sahip olduğu en eşit ihtimal; yarına çıkma garantisinin kimsede olmamasıdır. Kötüsünden iyisine, zengininden fakirine, yaşlısından gencine... herkesin nefes alma hakkı ve bu hakkın ne zaman biteceği bilinmez bir sırdır. Şehrin hengâmesinde yaşayan da, kırlarda baharı koklayan da aynı ihtimale tabidir.

Yaşamın âlemde nasıl başladığı kozmik bir bilmece olsa da, nasıl söndüğünü hepimiz az çok tecrübe etmişizdir. Ailemizden, akrabamızdan veya ömrünün baharında yitip giden bir dostumuzdan...

İşte şu an okumaya başladığınız Çengel Fanzin - 6, yaşama yüklenen veya yüklenemeyen manaları arayan, bunları düşünen ve nihayetinde somutlaştırıp kâğıda döken yazarlarımız, şairlerimiz ve sanatçılarımız sayesinde elinizdedir. Bu fanzin hepimizin eserlerinin ortak soluduğu bir yaşam alanıdır. Biz burada ne büyük teorilerin peşindeyiz ne de konforlu yalanların; derdimiz bu kozmik bilinmezliğe kendi kelimelerimizle bir çengel takmaktır. Çünkü biliyoruz ki, ne yazılan satırlar baki ne de bu nefes sonsuz. Bu küçük mavi dünya üzerinde soluk aldığımız her an, kuralı kendimizden menkul en saf ayındır; yarına kalmadan...

Fanzin halkına yazımı şu sözlerle bitiriyorum:

Ben şahadet ederim ki yaşamdan başka kutsal yoktur. Yine şahadet ederim ki canlılar onun kulu ve elçisidir.

İÇİNDEKİLER

1. Yaşamak - Engin Kahraman	5	22. İlmek, ilmek - İhsan Fatih Polat	35
2. Kemirgen Ontoloji - Tuba Tanrıverdi	6	23. Nova Roma - Ebru Özer	36
3. Yüz Metre Sonra Sana - Altar Parssoy	7	24. Kimse Sormuyor - Ece Ersoy	37
4. Düş Ol - Cemal Karsavran	8	25. Dev - F. Şeyma Denizoğlu	38
5. Uzun Yol Saçlarından Bulurum Onu - Emre Andersson	9	26. Yansıyan - Rabia Çelik Çadırcı	39
6. Yaşarmışım Gibi - Uygur Özcan	10	27. Kurtuluş mu? Savaşı - Emin Özder	40
7. Yeşilin Yeşil - Ayşegül Sarı	11	28. Panzer Zaman İçinde - Öner Fırat Tarakçı	41
8. Meydan - Ebru Mete K.	12	29. Israrlı Iska - Yiğit Ergün	42
9. İnadına Yaşam - Gülnaz Okuyan	14	30. Yaşamak Yok Satacak - Sevgi Erol Öçal	44
10. Parmak Uçlarındaki İzohipsler - Merve Kızılkaya	15	31. Gerçeklik Pahasına Yaşam - Baran Tanrıku	45
11. Çiçekler - Zagalar	17	32. Gerçeğe Dönüş Ani Bir Vurguna Sebep Olabilir - Hasan Çelikkol	47
12. Yaşadıkça - Yavuz Evliyaoğlu	18	33. İnsan Kendi Gölgesinin Mezar Taşdır - Nuri Toka	48
13. Ruh Göçü - Ayşegül Yıldırım	19	34. Sen Olmayan Bi'diğeri ile Yaşamdan Sonra Enstantaneler - Laliya Zeox	51
14. Unutma - Seher Özkök	21	35. Hasat Zamanı - Sylvan Clownson	53
15. Kör Makas - Binnaz Deniz Aydemir	22	36. Soluksuz Sokaksız - Zeynep N. Tiryaki Korkmaz	54
16. Ukde - Said Ortagedik	24	37. Öyledir - Müslüm Çizmeci	55
17. Temaşa - Nazmi Kutluer	28	38. Biyografilerin Çoğu Tarihe Dayanır, Yani Yalana - Rubin Selber	56
18. Sürekli Devrim ya da Akıntıya Karşı Kulaç III - Furkan Çirkin	29	39. İşe Yarasın Ölümüm - Hızır İrfan Önder	57
19. İnsan.exe - Umut Yalım	30	40. Ölecek Olmak - Ahmet Salık	58
20. Normotansif - Remziye Akça	32	41. Yarın Çift Gündeliğim Var - Aren Haşar	59
21. Tahta Naylon ve Hiçlik - Mahmut Çelik	34		

duaya açılan el
istavroz ve ağlama duvarı
aynı yerden yaralanır her insan
yüzünü toprağa eğiyor
erik ağacı

yaşamak;
mezar taşını sıvazlayan ağırlık
göğsümüzde taşıdığımız ince kan
gidenlerden geride kalmak
kelimelerde titreyen ince bir sızı

alıştığımız ne varsa
gözlerimize imkansız bir uzaklık
açılıyor iki dalın arası
uğundu
kırk yıllık cevizin
kesilen kalın gövdesi
şimdi bu kimin yarası

acı merhametin aksak tapınağı
yüzümüzü yere değdiren
hangi peygamber
vaha sandığım her kucak
ademden kaçak eabil kuşları

çalakalem resim ellerim
üçünde gecenin
bir kuşun devrilen sesiyle
yeşeriyor umut
değişmiyor üzerimizdeki esvap
bize doğru soğumuyorsa mevsim

görmezden gelmeye alıştım dünyayı
gizli yeteneklerimden biri bu
sövgüden arındırdım kuşkularımı

var olmak kendine biriken ırmak
uzun zaman
kalbime damlayan erinci
başkalarından sandım
içimizdeymiş cennet ve cehennem
insan insanın yarasıymış
anladım

zaman
kendi etini kemiren usul hayvan
ayakucunda gerinen kedinin
telaşsız mırıltısınca sahici
ve o denli mesafeli kendine

kör beton çatlağından fışkıran
inatçı yeşil gibi sızmıştık
kökleyerek acımızı
dünyanın sağır boşluğuna
iki sokağın kesiştiği dar açıda
karanlığını tartardık uzun gölgelerin
bir ölçü birimi miydi unutmaya;
denize inen adımları saymak
parmak uçlarımızda ağırlaştıkça gün
incelirdi kabuğu yaramızın

mesele sadece
dinmeyen uğultuda durabilmekti belki
suyun, toprağın, yaprağın hizasında
hâlâ hayret edebilen
bir çift göz olarak

Klasik Tavırlı Kaldırım Taşlarından Attığım Adımlarım
Üzmüyor Hiçbir Korna Sahibini,
Yollar Çıkıyorken Evinin Sokağına.
Tembel Yıldız Can Sıkıyor
Ve İtiraf Etmek Gerekirse,
Gerekme Bile,
Yeminler Edebilirim Dünyanın Güzel Olduğuna.
Yüz Elli Metre Kadarcık, Eğim Binde On Beş.
Yollar Evinin Sokağına Çıkar,
Evinin Sokağından İnerim,
Şehir Beni Kucaklar.
Kollarım Birkaç Saat Önce Kazanmıştır Anlamını.
Şehri Kucaklarım Yerine.
Rüzgâr Geçer Bir Düşümün İçinden,
Çoraklıklarım Ferahlar...

bir gece yarısı bana gel
ellerini ben ısıtayım, tenini ben
deniz koksun teninde
açlığa kalmış saatim ol
bir dilim ekmek tadında

ay ve yıldızlar çıkmışken gecede
yaramazlıkların aşka düştüğünde
şefkatle sar beni
geceyi umuda yaz;
geceyi sevgiye
geceyi aşka

gözlerimde kal gözlerinle
özgürlüğüm çırpınan kuş misali
tut elinden özgürlüğümün
dilim dudağında
aşkın ateşiyle yak
gecenin kızıl koynunda

sana yanayım
aşka yanayım
hazzın doruğuna çıkmışken
terlemiş teninle sar beni
kollarınla bacaklarınla
tüm bedenininle sar bedenimi

yangın yeri bedenim
hadi durma sar beni
avut ninnilerle rahatlayayım
uyuyayım sinende
gece ol aşk ol
düş ol

Uzun Yol Saçlarından Bulurum Onu - Emre Andersson

mızrak mızrak kirpikleri ile makûs zamanları deliverdi
abartı olmasın ama
üzünç sağılmasın diye ortaya çıkmış ilk kadın peygamber gibiydi

sözleri bana ayrı ayrı mukaddes hadisti ki
hepsini yazdım ayrı ayrı dedim ben bunlardan şiir yaparım!

öyle bir son bahardı ki iki bin yirmi beş hiç serin yapmadı
onun yaşı tam yirmi beşti mesela ve
loş sokakları rengahenk uçurtmalara bileyip de hazırladığı karafaki rakısını
eline coşkulu kadınlığının rakı içişiyle aldı
“sana çok ışıklı bir şehir vereceğim, bilersen eğer yaşamasını ”

inandık

kestane saçlarının arasında elleri ud çalan çocukluğu varmış
dinleyen şarkılarını gittiği her yerde güzyıllarca anlatırmış

rivayetler varmış ters yakarmış
uzun ince parmaklarıyla sardığı karılyas tütününü sırf eğlence olsun diye
aldım onu karşıma

aramızda onun seçtiği üç meze
çiğ soğanlı fava (çok sever) - deniz börülcesi (bana seçer)- girit ezme
ipek topuklu ayağı ayağımın üstünde konuştu
sırf o gün için yarattığı bi'garip lehçede
“sakın ha şehrimde yalın ayak gezme!”

Yaşarmışım Gibi - Uygur Özcan

Bu sabah,
bir pakete düşürdüm seni beklemeyi.

“Ölürsün”
dedi tabip.

Yeşilin Yeşil - Ayşegül Sarı

Fujifilm xt30 ii, fujinon xf33mmf1.4 ISO 320 : 0,0 ev : f2.8 : 1/280 s
Uludağ, Bursa

Üç beş kelimeyle çözemem
Bıkmışım zaten karakter sınırlarından
Dilekçe dilediğimizce değil ki bu; yürek.
Nedir sığdırmak mecburiyeti tek bir satıra
Niçin taşmamalı ikinci bir kâğıda?
Karakterin alın terine ettiğini, kimse kimseye etmedi
Dolayısıyla batsın artık bu dünya.

Haksız kazançlar köprüsünde dizilip fotoğraf çektirenleri izledim
Bitmek bilmediler
Hayal kurdum ferahlamak için
Mantar panolara takacaktım bastırıp
Gelen geçenler göz hakkı diye dalından koparacaktı
böylece azalarak bitecekti belki
Ve kuruyacaktı adaletin kanayan bu damarı.

Hiç kurdele takılmayacak binaların önünde
Elimde bir tepsi makasla bekledim.
Ağlayanların
gözyaşlarını kesmek için
/ben hep söz keserim işim bu benim/
Nice açılışlar/başlangıçlar gördü bu gözler
Hiçbirini çoktan seçmedim.

Hep uyurken vuruyordu panjurlar
Rüzgâra gündüz es lütfen dedim.
/Ben hep lütfen derdim/
Derdimi dert etmek meselesiydi
Ve bana rüzgâr değil uyku lazımdı geceleri.
Lazım olmayanların lüzumundan
Aşkı bilmeyenlerin hayatıma tezahüründen
Ve bunun sonsuz zulmünden
Kurtulmak gerekti.
Dinletemedim.

Duygusal açlık bu dediler
Boş verin şimdi psikolojik kurguyu
Aç insan diye gülümsemez bu kadar
Oradan az pilav üstü kuru rica edeyim
Alaturka alafranga artık ne bulduysam
Elimle çatal bıçakla ya da kaşıkla
Artık o an hangisi uygunsa onla yedim.
Yedim fiiline en yakışan ikili "pişman değilim"
Pişmaniye sanıp onu bile yemiş olabilirim.

Bakın hep sizli bizli konuşuyorum bana sen demeyin
Canım/hayatım/şekerim
Niye?/nasıl?/?ne sebeple??
Ben annemin canıym/ henüz kimsenin hayatı olamadım/ hiç de şeker değilim.

Her şeye karışılıyorsunuz
Ve bu çok lüzumsuz

Yıllar önce karar verip düzgün bir çizgi çektim
/ben hep düzgün çizgi çekerim/
"Bundan böyle kimse karışamaz" paraleline geçtim.

İsyansa isyan
Depresyonsa depresyon
Güzergâhsa güzergâh
Karışıkça karışık
Anarşiyse ta dibi...
Engelsizim ve
Hepsi benim seçimim.

Hepsini bir kâğıda yazabilirim gerekiyorsa
Verin elinizi karşıya geçireyim ister misiniz?

Pamuk helva yeriz beraber,
bir çeşmeden elimizi dayayarak su içer
ve
Bilgi kirliliğinizin vergisini öderiz.

Daha ileri gidemem ötesi engin deniz.
Duyularınızı toparlayıp
tez vakte,
en kısa yoldan geri döneriz.

Yaşamak inat etmektedir aslında. Zulme, kötülüğe, pisi pisine gelen ölüme inattır yaşamak. Çıglıkların fısıltıyla susturulduğu bu çağda yaşatmak için yaşamak; soylu bir eylem ve direniştir. Ömürlere vade biçildiğinden beri ucuzdur yaşamak. Sudan ucuzdur hem de. Bir anlıktır bazen; bazen bir satırlıktır. Bir lokmalık tadımdır. Kısa ve mutluluk vericidir bu yüzden. Koca bir kitabı okurcasına uzun; son sayfasına gelince hüzündür yaşamak. Yaşamak, en kıymetli hediyedir paha biçilmeyen, vadesi dolunca geri ödenmeyen. Yaşamak sadece nefes almaktan ibaret değil; o nefeste kaç kilometre yol gittiğin, o yollarda neler ekip biçtiğindir. Yaşam sadece saatleri doldurmak değil o saatlerin içinde kendini yeniden inşa etmektir. Yaşam can olmak, can vermektir. Belki de en güzel keşiftir. Yaşarken savaşmak ne güzeldir. İyilik için, insanlık için en güzel savaştır aynı zamanda. Bir yüreği kırmadan, bir çiçeği ezmeden, bir çocuğu üzmeden geçtiyse eğer; o zaman değerlidir yaşam. Gerisi yalandan ibarettir. Yaşamak öğrenmektir; öğrenirken de öğretmektir. Ve bizler her gün yeniden ve yeniden doğarız yaşamın kollarında. İnadına yaşarız ölümün adres sormayan sokaklarında.

Parmak Uçlarındaki İzohipsler - Merve Kızılkaya

Güneş bulutların ardına gizlenerek bize merhamet etti
Uzaktan bir papağan bize gülümsedi, adı Egzotik idi
Bir göl evinde yaşamak en büyük hayali
Ona söylemedik ama aslında o bir peri
Çünkü yanağımdan öptüğü yerde parıltılar ve yıldızlar dolaşıyor

Bulutların üzerine oturup yaratana gülümseyelim
Yeryüzünü izleyip kedilere nanik yapalım
Bembeyaz giyinmişsin cennete gider gibi
Beni de al yanına

Kırılğanlık güçtür annecim
Onların dedikleri değilsin
Evet, inandın bir zaman ve “o” sandın kendini
Yapıp yapıp mağdur gösterecekler kendilerini
Sapanlarımızla yenelim alıntı yapmadan kurdukları cümleleri
Ve eksik anlatmayalım hiçbir hikâyeyi

İs sinmiş battaniyesini sırtına atmış
Sanki kaybolmak için yürüyen münzevileri kötü görmemeli
Ya da suratı canavara benzeyen adamları
Canavar sanmamalı
Bu hayatın oluru ve ortası yok
Bugün bir hediyedir fakat
İnsan bazen hediye kabul edecek durumda da olmayabilir
Hayat bitter aromalı bir kokteyldir

Ezbere biliyorum parmak uçlarındaki izohipsleri
Kırık olduğunu hangi dişinin
Saçlarının nereden beyazlamaya başladığını
Nereden başladığını kimsesizliğinin...

Mahizer Abla'nın hatıralarını dinledim annemden
Çok yardım etmiş anneme
Böyle âlicenap insan dünyaya yüz yılda bir gelir
Peygamber soyundan gelenlere ne denir?

Yaşamı yok etseler de yangınlarla
Onları caydırır ama beni caydırmaz
Çünkü tüm dolaşım ve iskelet sistemimle
Ve tüm orman sakiniyle

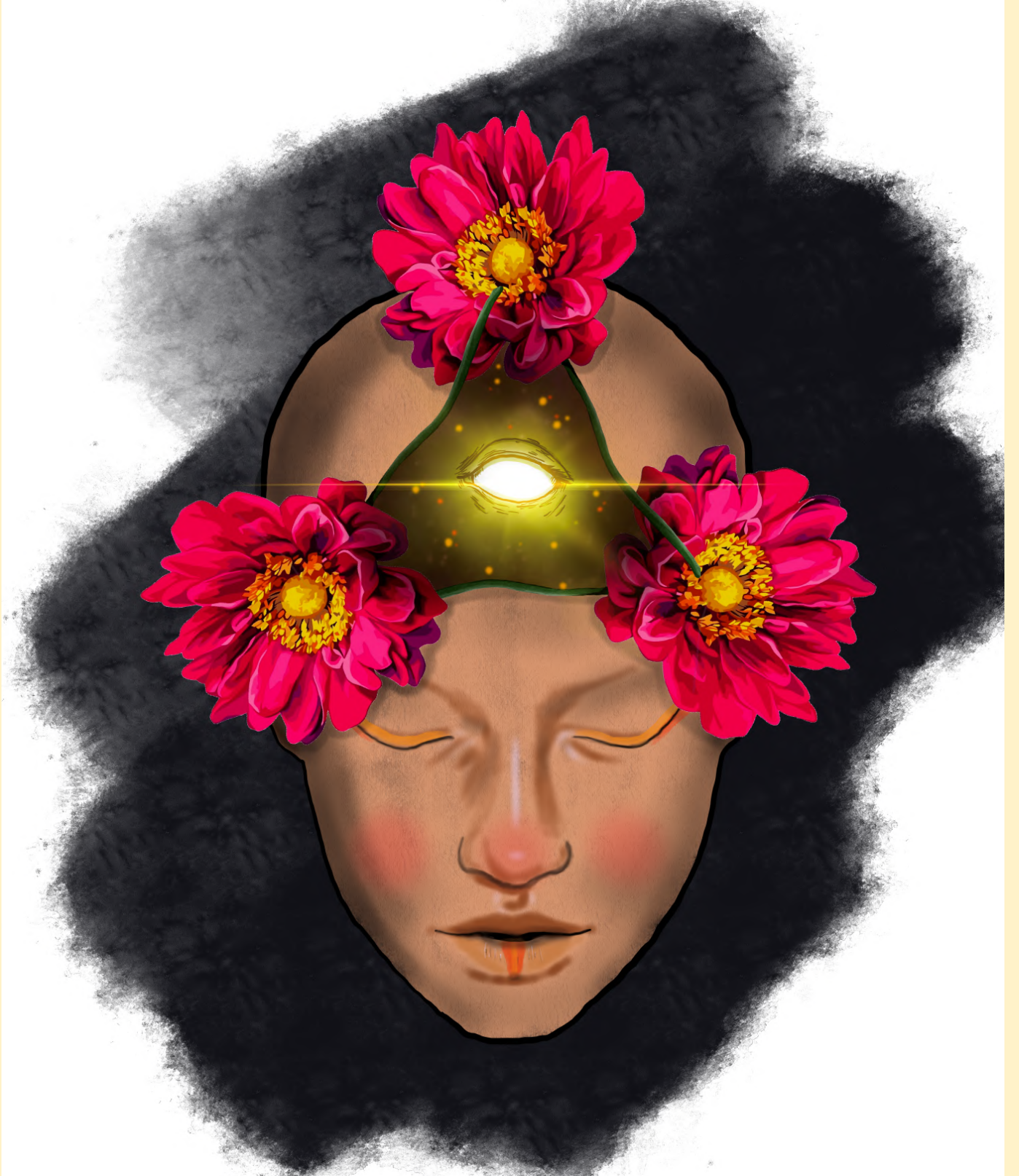
Ve tavşanım ve sincabımla
Zülüflerimi de alıp gerdan kırıyorum
Kınalı ayaklarımın öptüğü toprakta

Arımız namusumuz yerindeyken kalkıyoruz evimize dedi arkadaşım
Henüz hapiste değilken...
Yaşamak için sancıyan tüm damarları ağaçlarla buluşturmalı
Yoksa kanser olur insan bu soğuktan (!)

Umurumda bile değil dedim
Kimin neyi yerinde bana ne?
Onuru yerinde olsun insanın
Adil ve dürüst olsun bu bana yeter

Kurduğumuz cümlelerden daha fazlasına ihtiyacımız var
Anlamak için daha fazlasına...
Yoksa herkes cümle kurar
İnsan sessiz kalınca daha iyi duyar

Keşke yazdığım şeylerin hiçbirini okumasaydım
Ben sevgimle kendi kopyalarımı dağıtıyorum
En azından derim bir iç çektiğinde nefes alabiliyor
Çünkü kendimi gizlemek için bir beden giyinmeye ihtiyacım yok

Hem duvarlar küçülür hem yollar
Aşmaya da koşmaya da kalmaz hevesim

Ben ne zaman yaşamaya kalksam
bir kaz ayaklanır göz kenarlarımdan
Yurdum diye yaslandığım ağaçlar
eğik yamaçlarda dimdik duran ağaçlar
ihtiyağcım olduğunda yuvarlanır
kimi benimle kimi bensiz

Bir kirpi bir pamukla yuvalanır
Kargalar bir çığırtnan bir suskun
El giderken ben duruyorum.
Yaşadıkça, sevmek de mümkün diyorlar
sanmıyorum.

Şimdi ne aşmaya duvar ne geçmeye yol kaldı
Dünyağda ne kadar heves varsa—
hepsi kursağıma takıldı

Ruh Göçü - Ayşegül Yıldırım

I

ölçülü bir rüzgâr tenimi doyuruyor
hanidir bu ılıklığa soyunmuyordu kasıklarım
gülücüklü bir ara vardı sanki tenimin bir yerinde
anımsadım:
incecik bir çiçek sapıydım reenkarnasyondan önce
çiçekten göçtüğüm için sürekli bir çürük kokusu...
gülücüklü aramla seni seviyorum'un tarihçesini aramaya başladık
araladıkça o, karaladım ben
çiçek, göçük, çürük
ç'ler dolusu piçlik geçirdik içimizden
"rüzgâr ılık eserse aşk, sert eserse tahrik yaratır" yazan bir kitabe
bulduk
Göbeklitepe'ye benzeyen bir höyükte
seni seviyorum'un tarihini oradan başlattık
eskinin öncesine götüren kazılar yaptık
mutlak kadın motifleri
memeleri iki örgüyle örtülü heykelcikler...
çiçekliğimden sebep bileklerim yoruldu kazdıkça
çürük kokusu doldu esen rüzgârla
"ne yeminler bozdum geceler uyurken sensiz"
bu ya da buna benzer protest bir şarkı geldi aklıma
dişi insan oluşumu hatırladım o anda
devamı ezberimde olmayan birkaç şarkıya
yoruldum soyunmaya
susadım ağlamaya
kaç kez daha göçecek ruhlarımız
o zaman ne olurum acaba diye düşünürken şimdiki işimi unuttum
sev-mek(?)
seni seviyorum
yel değirmenleri
düello
troya
elma
"bileklerimden öpen olmadı hiç"
(sevilmediğimin kanıtıdır)

II

tarihi bilimden saymıyoruz, tarihçiler bizi kitabelere yapıştırsa da
“bana geçmedi” diyoruz müzeleri gezsek de.
müzeler de sevimsiz artık; kuyruksuz, biletsiz...
ne çok incik boncuk yapmışlar;
kaba etlerin kokusu, ilkel parmakların dokusu var
kolyelerde, küpelerde
sev-mek en katil ressamın meşhur tablosunda, müzelerde

seni seviyorum’un ilk baskısını aradık kil tabletlerin kırıklarında
tarihi eser kaçakçısı çapkın bir rehberimiz olsa
hangimize rehberlik eder,
hangimize yürür diye yordadık
yüreğini ciddiye almayanların tok gülüşleri şevkimizi kırdı

nümizmatik
karbon testi
arkeoloji
din
ekonomi
sanat
mitoloji

III

yeni döngünün zamanı geldi
önce çürük kokusu
sonra şarkılar
gülücüğe veda...
bu ruh göçünden sıkıldım
bir dahakine tardigrat olmayı umarım
uzay boşluğunda bile yaşamaya dayanıklılar

Ben unutmadım değil mi gecedен insan yapmayı
Zamanı yoğurmayı. Suyun göğsünde uyumayı
Unuttumsa söyle seni bulmayı...kaybetmeyi...
Günü senden kaçırmayı!
Hüznü taşıyan ağzına söyle ve,
Gözlerinin neşesi saklamıyor onu
Bir şey kırılıyor her baktığımda
Bir şey çarpıyor kırgın kaburgama

Unutmak huyu oldu ellerimin
Taşı oymak, tahta yontmak ve değmek dağa
Artık bunamış bir yaprak oldum
Düştüğü yerden hatırlayan ağacı
Şimdi sen:
Acını getir, ağlamışlığını dünyaya
Ondan sana rüyalar yapayım ama sakın benle uyanma

Balkonlara çık, at kibrini sokağa
Ve
Giz olan bakışlarımı bağışla
Ardımda sakladığım kâbus benim
Başıyla sonu yan yana
Bırak beni bahçelerde kendine

Yıkılmamış bir sevda ara.

Kör Makas - Binnaz Deniz Aydemir

Kör bir makasla.
Gün, yeni bir şeyler bırakmıyor.
Fotoğraflarda delilik çıkıntısı...

Hiçbir giysi örtmüyor izlerimi.
Anne, uyku tutmuyor gözlerimi!
Geliyorsun anne, ilişıyorsun yastık kılıfıma.
Bir masal seç diyorsun ikiz hayatına.
Sonra...

Özgürlük bileğimdeki dövmede,
Hızla kafese giriyor jilet acısında.
Saçlarım anne, bak saçlarım!
Nasıl da kolayca düşüyor.
Bir kadın hiç tanımadığım...
Bir kilisede yere uzanıyor.
Ellerinde kırmızı bir pelerin...
Matematiksel bir şeyler camlarda...

Şarap, parlak bardaklardan dökülüp
Saçlarıma bulanıyor.
Yüzünü görüyorum kol saatimde.
Zaman kırbaçlı bir köle!
Kölenin ağzında saçlarım...
Metal, soğuk bir makine!
Anne, hep böyle miydim ben?
Böyle çatık kaşlı, eğri hayatlı...
Hep aradım dört yapraklı yoncaı da
Bulduğum gam arası!
Cebimde saklıyorum çocuk misketlerimi.
Özlüyorum o odayı.

Birkaç asılı mendille
İçimi ısıtan kül dolabı.
Babamı özlüyorum mesela.
Saçlarımda elleri hep yumuşak...
Bir kıymık düşüyor pullanmış derisinden.

İçime üşüşüyor eksik parçalar...
Ucu kemirilmiş bir kalem...
Yapboz, kartonu sökülmiş...
Yarı dikilmiş bir düğme...
Ya da huysuz bir at...
Ağladığımda sırtına kurulduğum...

Saçlarım anne saçlarım!
Dertop olmuş hızlıca dönüyor.
Beyazlar giymiş, Mevlevi olmuş...
Ney sesinde eksene koşuyor.
Döndükçe dönüyor dünya.
Hayal meyal anımsadığım...
Güneşe karşı asıyorum ruhumu.
İpe diziyorum kalanı.
Vurdukça güneş ruhum küçülüyor.
Tüm anılar camları dövüyor.
Saçlarım fikrimin kayığında...
Gözlerim başımın çukurunda...

Delilik!
Başlangıcı zaferin!
Saçlarım, cevabıdır her şeyin!

Geleceğini çalan bir insanla otuz yıl geçirmenin en iyi yanı; kalan yıllarının kıymetini daha iyi bilmek olurdu sanırım. Ya da ben çok iyimserim. Ben Nazlı, elli altı yaşında bir ev hanımıyım. Evliyim. İki tane dünya güzeli kızım var. Beni hayata bağlayan, bunca yaşanan acının ardından ayakta durmamı sağlayan da bu iki teselli ikramiyem. Düz lise mezunuyum. Sonrası olmadı. Çok isterdim şehir dışında, özellikle de İstanbul'da bir üniversitede okumayı. Babamın aklına giren tutucu akrabalarım sağ olsun, diplomamı elimden aldılar. Çok geçmedi lise mezuniyetinin ardından görücü geldi. Alacaklı gibi çaldıkları kapıdan alacaklarını alıp çıktılar. Ne benim fikrimin bir önemi vardı ne de annemin endişelerinin. Babam ne dediyse o oldu. Hali vakti yerinde, beni rahat ettirebilecek, efendi bir adamdı Mahir. Yani şimdilik öyleydi. Her ne kadar memur olsa da tüccar bir aileden geldiği için maddi açıdan hiç zorluk çekmeyecek bir hayattı ona sunulan. Ama bunun ne önemi var değil mi? Gönlün var mı, ısındın mı, bu adamla bir ömür geçer mi? Bu sorular babamın dünya görüşüne göre sorulmamalıydı. Aileler nasıl uygun görürse ona katlanmalı. Sahi katlanmak demişken; bence bir insanın hayatı katlanmak için çok uzun, buna direnme cesareti göstermek için çok kısaydı. Ben cesur olamadım. Otuz yıl boyunca dizimi kırıp oturdum.

Büyük kızım Selma: ilk göz ağrım. Ömrümce benim kaderimi yaşamasın diye didindiğim sarıpapatyam... Bugün onun mezuniyeti var. Doktor oldu benim dünya güzelim. Mezuniyet törenine ailecek gidip kızlarımla geri dönesim var. Mahir'i göresi gözüm yok artık. Ama ona bir konuda haksızlık etmeyeceğim. Kızları için elinden geleni yaptı bu yaşa getirene kadar. Benden esirgediği ilgi ve sevgiyi onlara fazlasıyla gösterdi. İyi bir babaydı, iyi bir eş olmasa da.

- Hadi, geç kalıyoruz.

Nevin. Evin büyümeyen asi kızı. Babasının küçük avukatı. Selma bana kadar ne kadar anlayışlıysa Nevin de o kadar umursamazdı. Ona göre anlaşmazlıkların sorumlusu büyük ölçüde bendim. Babasının gösterdiği ilgi ve ona sağladığı imkânlar hoşuna gidiyordu. Ben ona ne verebilirdim ki? Kuru bir sevgi...

- Bağırma Nevin kulağımın dibinde, hazırlanıyorum işte.

Oldum olası anlaşamazlardı. Aralarında üç yaş olmasına rağmen Nevin bir kere olsun abla demedi Selma'ya. Taban tabana zıtlardı. Çocukken

bir şekilde idare edilen kan uyuşmazlığı, sonradan popüler olan "kan bağı değil can bağıdır önemli olan," sözünü doğrular gibiydi. Aynı anne babanın çocuğu olmak bazen yetmiyor demek.

Rüya gibi bir gündü. En azından ben ve Selma için. Mahir'de garip bir durgunluk vardı. Dönüş yolunda kimse konuşmadı. Eve geldiğimizde akşam yemeğini neden dışarıda yemediğimizi sordum. Sormaz olaydım. Mahir yine o dizginleyemediği öfkesiyle üzerime atıldı. Nevin hızlıca odasına çıktı. Selma ise babasını sakinleştirmeye çalışıyordu.

- Ne önemi var, bugün zaten çok güzeldi. Evde yeriz olur, biter.

Olur biter tabii güzel kızım. Bizim için hep olur ve biter... Mahir bağırır, Mahir yıkar döker, Mahir hakaretler yağdırır. Sonunda olur biter... Yaptıkları da yanına kar kalır. İçimden çok şey geçiyordu. Ama bir cümleye takılıp kalmıştım.

"Bir gün ya bu ev beni gömecek ya da ben onu."

Kızımın benim içimde kalan ukdeyi doldurması ne kadar mümkündü bilmiyorum. Yıllar yılı süren üniversite hasretimi okuyarak ve yazarak dindirmiştım. Kendi hayatım hakkında, başka hayatlar hakkında ve yaşanmamış hayatlar hakkında... Kalemim beni güçlü kılıyordu. Mahire karşı olmasa da bir nebze hayata karşı... Onu da yazdım bir dönem. Yazarken o kadar tiksindim, o kadar nefret ettim ki biter bitmez defteri yaktım. Annem bu çocuk iflah olmaz kızım dese de babamın net tavrı elimi kolumu bu yaşta bile bağlıyordu. Ona göre Mahir görevlerini yerine getiren iyi bir babaydı. Mahir'in kendisine göre de bu böyleydi. Ev almıştı, araba almıştı, kızlarını okutmuştu. Ben daha ne istiyordum ki ondan?

Bir gün Mahir şehir dışına çıktı. Birkaç gün de olsa kafa dinleyebileceğim için çok mutluydum. Nevin de çalışma bahanesiyle evden kaçmıştı. Babası yokken ev çekilmezdi ona göre. Evin bunca zaman sonra boş olmasını fırsat bilerek temizlik yapayım dedim, sonra içimden gelmedi. Bütün evi oda oda dolaşmaya başladım. Önce yatak odasına girdim. Çeyiz sandığının üstü hala annemin ördüğü dantelle kaplıydı. Açamadım. Ama o sandık bana bir kapı açtı. Evliliğimin ilk günlerine döndüm. İlk gün ne hissediyorsam hala aynı hisler geçerliydi. Yanlış bir evliliğin enkazını yüklenmişti sanki bu sandık. Bir an gözüm kararı gibi oldu. Kendimi yatağın üzerine bıraktım. Soluk alış verişlerim hızlanmıştı. Kendimi toparladığım anda mutfığa

koştum. Bana ateş lazımdı. İçimdeki ateşi söndürmek yerine onu harlayacak bir şey lazımdı. Mutfak balkonunda Mahir'in pikniklerde mangal yakmak için kullandığı tutuşturucuyu buldum. Önce perdeler, sonra koltuklar, sonra halı. Boca ettim tüm salona. Tam kibriti yakacakken sokak kapısı açıldı. Selma ile göz göze geldik. Hiçbir şey söylemedi. Sadece sarıldık.

Mahir eve döndüğünde yoğun ispiroto kokusu daha evin içinden çıkmamıştı. Benim boşanmamdan değil, her şeyi kül edebileceğimden korkuyordu artık. Bir ara çalışma odasına çekildi. Kapısı kilitliydi. İçeriden ağlama sesi geliyordu. Mahir de insandı tabii. Buna rağmen benden özür dileyebilecek kadar da insan değildi. Özür dilemeyi bilmediğinden olsa gerek, dedim. Sonra yavaşça açıldı kapının kilidi. Ama odadan kimse çıkmadı. Ben girdim. Yine vicdanıma yenik düştüm ve girdim. Mahir elinde bir kâğıt tutuyor ve kırk yılda bir içtiği sigarasını tütürüyordu. Yanına vardım usulca. Kâğıdı uzattı titreyen elleriyle: ALS. Sadece onu okuduğumu hatırlıyorum. Sonrası bir süre hiçlik...

Ne kadar zaman geçti, hatırlamıyorum. Zihnim şu sıralar bulanık. Kızlar olmasa evin içi iki canlı cenazenin yaşadığı bir boşluk. Selma ve Nevin ısrarla babaları için bakıcı tutmak istiyor. Mahir artık yürüyemiyor çünkü. Sesi soluğu da kesildi iyice. Güçten düştü. Ben bakıcıya şiddetle karşı çıkıyorum.

- Senin tek derdin babamdan intikam almak.

Öyle mi acaba? Gerçekten onun bu düşkün halinden faydalanıp yılların acısını çıkarmak mı niyetim?

- Ben ona merhamet etmiyorum Nevin. Kendime kin bırakmak istemiyorum.

Kızlar bugünlerde birbirleriyle daha sık vakit geçiriyor. Uzun zaman sonra oturup birbirleriyle konuştuklarını görmek benim için tarifsiz bir sevinç. Sahi, ne kadar da gereksiz bir mesafeydi aralarındaki. Bir seferinde odalarına meyve hazırlayıp götürürken kapıda durup onları dinledim.

- Babamın çok sevgili kızı olmak o kadar da iyi bir şey değil abla.

Nevin ilk defa Selma'ya abla demişti. Hıçkırıkları duyulmasın diye uzaklaştı kapıdan. Evin büyümeyen kızı da çok mutlu bir çocukluk

geçirmemiş demek ki.

Mahir'in hastalığı gün geçtikçe ilerledi. Son günler yaklaşmıştı. Günah çıkarmak değildi niyeti belki ama bana söyleyecekleri içinde kalsın istemiyordu. Ben ise ne derse desin Mahir'i affedemeyeceğimi çok iyi biliyordum. Bir akşamüzeri odasına usulca girdim. Uyuyor zannetmiştim. Yerinde doğrulmaya çalıştı. Yanına oturmamı istedi. Çatallı bir sesle;

- Ben seni rahat ettirdim sanıyordum Nazlı.

Uzun süre söyleyecek bir şey bulamadım. Umut dolu bakışlarını yüzümde gezdiriyordu. Elimi tutmaya yeltense de geri çektim.

- Rahat yaşamak başka, yaşamak başka Mahir...

Son konuşmamızmış meğer. Mahir gözlerini kapadı ve o gözler bir daha açılmadı.

Mahir'in ölümünden sonra evi sattık. Kendime, çocukluğumun geçtiği semtte şirin bir çatı katı tuttum. Terasta dizili saksılarımda en sevdiğim çiçekleri yetiştiriyordum. Konuşuyordum onlarla. İlgimle, sevgimle renk renk çiçekler açılıyordu. Mahir'i affetmemiştim ama artık onu taşı mıyordum da.

—otuz yıl boyunca evinde solan kadın, ilk defa kendi elleriyle açtırdığı çiçeklere bakıp gülümsedi—

Ablam rüyâsında Allah'ı gördü
Gördüğü yetmedi bize de anlattı
Annem yorumlayamadı ağladı
Eksikti eteği vakti olmadı
Vakti olmadı ne kadınlığına
Ne rüyâlara
Babamın da vakti yoktu ama
Ablam yine de anlattı ona
Zira daha yakındı Allah babama
Ablam otuzunda öldü—şimdi elli yaşında
Dişlerini sıktı dişi aynalar
Ah Tanrım
Sen elinin çamuruyla ne diye
Ne diye karışırsın kadın işine
Babam öldüğünden beri
Ayatler iniyor bizim eve de

Bu yana bak Allah'ım bu yana
Bütün dualarımıza görüldü attın
Tuttun şeytanla tavla attın
Bizi zar yaptın
Şikâyetim mi var senden, hâşâ
Hâşâ haşhaşı yaradan ruhuna
Hâşâ erkekliğime
Küfretmişliğime
Fakat bir küfür gibi yaratıp bizi...
Neyse.

Dut yemiş düldülüm
Sabah sabah karmaşa
Temâşâ Rabbim temâşâ
Ne gerek vardı bunca telâşa
Kendi güzelliğini merak ettiysen
Yedi günde bir ayna yaratsaydın ya
Ben ellerimi kaybettim
İki tane buzlu kadeh koydum yerine
Yok içmek için değil
Gitmelere güzelleme yapmak içindi
İçin için Tanrım
Yanıyor tövbelerim bun için
Şiire vardı ellerim
Eskiden vardı ellerim
Ne için Tanrım ne için

Akıntıya karşı kulaç atanlar
Kaç şey yapmak zorundadırlar
Aynı anda bir kitap iki kitap kaç kitap
Aynı anda bir dizi iki dizi kaç dizi
Bir sayfa ondan bir bölüm diğerinden
Hiçbir düzen ve sıra olmaksızın
Muhammed'in karılarına özgürce ve sırasız yaklaşma hakkı gibi

Akıntıya karşı kulaç atanlar
Yeni bir yol açanlardır onlar
Ve köksüzdürler de
İsa'nın aile dizimini kırması ve babasız doğması gibi

Akıntıya karşı kulaç atanlar
Büyük yangını görenlerdir onlar
Yangını başlatıp körükleyenlere karşı kulaç
(Yangında güneşlenip bronzlaşanlara karşı da)
Ama bir yangını söndürmek isteyen bir rüzgâr
O yangını büyütebilir de

yaşam: henüz gerçekleştirilmeyen ölünü

man, zaman kaybıdır
şam, zaman kaybıdır
şam, yaşam kaybıdır*

radaki inleme: ölünüm**

Four digital clocks are shown in a row, displaying the times 09:12, 09:13, 09:14, and 09:15. The clocks are black with white digital displays.

insanın kayboluşunu ölçer.

dört dakika geçmedi.
dört dakika eksildin.

eksin
alimbeden
gerçekleşim
görünmeden
deneyişim

burada bir kapı
bulunması gerekiyordu.
bulunmazdı.

DOSYA YOK.

kullanıcı sözleşmesi

☒ doğmayı kabul ediyorum

☐ ölmeyi kabul ediyorum

☐ yaşlanmayı kabul ediyorum

☐ ayrılığı kabul ediyorum

☐ unutulmayı kabul ediyorum

devam etmek için bütün
kutuları işaretlemelisiniz.

insan:
hayır.
yaşam:
devam.

insan.exe

yükleniyor...

46%

hata
hata
hata
hata
hata

hata

varoluş yanıt vermiyor.

tamam

anımı kılavuzu n. - 0

ayna:
— seşsin.
çocuk:
— emin misin?
ayna:
— hayır.

ilk ekin burada başlar:
kendine benzemeye çalışan
ana kendisini korkakça
kendinden uzaklaşan
bir gicimbeden.

ben
kimim?

[GERİ AL]

son konuşmayı geri al
son bakışını geri al
söylemediğin şeyi söyle
daha uzun sarıl
telefonu kapatma
kapıdan çıkmasına izin verme

n uyarısı]
llanımı nedeniyle
nınız daralmıştır.
ilmek ister misiniz?
HAYIR / BEN

işlem gerçekleştirilemiyor.
neden?
çünkü geçmiş, geride değildir.
geçmiş alımbedeade
açık kalmış bir sekmedir.

“ ,
,
*
...
(

ölüm, yaşamın karşıtı değil
çünkü bazı yaşamlar:
virgülle ölür,
bazıları üç noktayla...
bazıları parantezin içinde kal
bazılarıysa hiç kapanmayan
bir tırnak işaretidir.

YAŞAM DOSYASI BOZUK.

37%
[kurtarmaya çalışılıyor]
92%

kurtarılamayan bölümler:
— çocukken olduğun kişi
— söyleyeceğin hâlde söylemediğin s
— dönmeyiğin sokak
— yüzünü unuttuğun biri
— ilk kez gerçekten mutlu olduğun
— son kez gerçekten mutlu olduğun

[YAŞAM OTURUMU
SONLANDIRILSIN MI?]

EVET

HAYIR

kullanıcı yanıtı:
biraz daha.

seni seven birinin
alımbedeninde
sen hâlâ yürüyorsundur.

ölüm burada başarısız olur.
çünkü beden gider,
ana deneyişin bodenden
daha uzun sürer.

kullanıcı
bilmiyor
sistem:
geçersiz
kullanıcı
biraz da
sistem:
'biraz d
seçeneği
bulunama
kullanıcı
o hâlde
biraz da
gerçekle

ve ya
hiç yanıt
devan

Normotansif - Remziye Akça

Enkazın altında, sıkışmış iki kayanın arasında
Tam orda, göğüs kafesimin üstünde
Ha boğdu ha boğacak saniyesinde
Kırıldı kırılacak bileğimdeki kemikler
Nefesi almak da vermek de ızdırap
Battıkça göğsüm havayla dolmuş
Ama verememişim kanımda boğulmaktan
Yıkılan tüm enkazları kaldırmak isterken sona yaklaşmakta
Sonu bir başkasının eline bırakıp
O devrilmez kayanın altında çığlık çığlığa...
Neydi bu?
Tansiyon pnömotoraks?
Bu kadar gerçek değildi tanısı
Bu kadar kolay değildi adı konulası...
Tüm kemikler sağlam, tüm hücreler yerinde
Bilinç açık, oryante, koopere, kapiller dolum olası
Peki, neydi bu?
Tam orda, göğüs kafesimin üstünde
Ha boğdu ha boğacak saniyesinde
Göğsümü parçaladı parçalayacak
Çıksa ikimiz de rahatlayacak
Kabzetti bir kere, saplandı, sıktı, sıktı, sıktı...
Öyle bir gürültüyle patladı ki
Her şey bitti, dedim
Canım yanmadı, parçalandı, dedim
Gözlerimi açmaya, açıp da göğsüme bakmaya
korktum
Sızan kanları görmeye dayanamam, dedim
Kapattım, sıktım gözlerimi, dişlerimi...

Dayanamadım sonra, tüm bu sessizlik de neydi?
Araladım gözlerimi, dudaklarımı, avuçlarımı...
Enkaz, yıkık dökük binalar, çığlık sesleri,

Ağrı, sızı, hüznün...

Yoktu

Hiçbir şey yoktu

Sessizlik, olağan akışında devam eden hayat...

Acımıyordu, kimse ağlamıyordu,

Her şey ama her şey yerli yerinde,

Ve olması gerektiği gibi sapasağlamdı.

Geçmişti

Bitmişti

Nefes alışverişi ritmik, saatin tik-takları ahenkli,

Normotansif...

Zannetme ki, hayat bitti dediğinde biter

Oysaki bitti dediğinde başlarmış

Yeni kanatların sana çok yakışacak minik kelebek

Şimdi uç uçabildiğin kadar yükseğe

Tırtılken yapamadığın ne varsa...

Uç minik kelebek, böyle çok güzelsin

Bir mum üç karışta azalır
Göge bakarken hemen tahtayı düşünürsünüz
Bir kabuğu beslemek zor değil ilk karışta
Salıncaktı körebeydi derken tahta kurur
Ne yapmadık ki dizlerimizin kanamasını
Soyduğumuz bahçeleri ne çabuk unuttuk
Bu yaramazlık değil kabuğunu kırma hakkıydı
Bu hırsızlık değil tahtayı öpme hürlüğüydü

Bir mum üç karışta azalır
İkinci karışta can verir mumlara naylon
Kabuğunu soyan mutlu fakat mumlar bazen
Naylona yaklaşıırken farklı farklı erirler
Bu yüzden aşk unutturur öpülesi dudakları
Bu karışta gözyaşları bitirir sarı hatıraları
Bir cinayetin ortasıdır artık şimdi
Bir soyulmuş evin sökülmüş kilididir kapı

Bir mum üç karışta azalır
Üçüncü karış hiçlikle beslenir
Yarım kalanlar tamamlananlar birbirine karışmış
Gri bir mumda yansıyor dünün aynası
Baktığınız zaman bulutlarda bir damla bile değilsiniz
Sonsuzluklar unutulmuşluklar yan yana bile değil
Soğuk ve dikine bir ipin tedirginliği var şimdi
Soğuk ve yatay bir tahtanın yorgunluğu var şimdi

Bir mum üç karışta azalır
Halbûki bütün dönüşümler tahta üstüne
Bak ne güzel tutmuş bir ilkokul bahçesinde
Minik kız yüreği kocaman erkek çocuğunun ellerini
Doğrusu eller kireçsiz çiçekler gibi parlar göge
Yaklaşmak ve hep bu çağda yaşamak

Sokak aralarında çoğalıyor kördüğüm
Her adımda yeniden veriliyor bir hüküm
Hayat dediğin; fanzin yaprağı gibi yırtık
Atıyoruz zamana çelme; devrilmez ölüm

Çay lekesiyle süslü masalardaki hayat
Bazen keskin bir viraj, bazen upuzun bir hat
Birbirine tutunur düşler, sözcükler, sesler
Çengeli takar kalbe beklenmedik hissiyât

Geceyi çizen kömür sesinde saklı sırlar
Eski hatıralardan göz kırpmıyor satırlar
Yaşamak akıp gider avuçlardan sessizce
Geriye fanzinlerden hep yırtık mısralar var

Ayaklar pedallardan seçer gazı, freni
Bir duraktır yaşamak, bekleriz son treni
Biz yine de yatarız loş lambalar altında
Şartlara direnmektir hayatın serüveni

EBEDÎ der ki: Dünya kadim misâfirhâne
Kelimeler me'vâmız, son satırlar bahâne
Çengel attık hayata ki ömrümüz uzaya
Döşenen her saf dize ömre bir nişâne

Kümülatif yaşam skoruna rağmen
Bir ölüler şehriydi
Yeterince sessiz olursan
Haliç'ten Louis Marie Pierre
Pantokrator'dan Zeyrek Efendi'yi duyabilirdin
Veliler el ayak çekildikten sonra yatsıyı kılar
Hipodromda meşe oynar
Justinianus'u ebeleyip kaçardı
Takvası kendine kadar peygamberler de vardı sonra
Boğaza inen cinleri savuştururdu önce
Sonra kendi içmese de rakı masasına otururdu
Bazen kahpe bazen kadim Bizans eskisi

Akşamdan kalmaların mihneti
Yosmaların burkası
Kolunun altına sıkıştıdığı şarabı ile Suphi Abi'nin mezarası
Ölüleri dahi başrol
Haydarpaşa'dan tahta valizle inenin racon kestiği
Zannın aksine nazenin
Zannın aksine
Nahif
Ağzı sıkı aynı zamanda
Sır tutmuş
Sırta erenleri saklamış dehlizlerin koridoruna

Ölüler şehriydi
Yaşayanların gün bitene dek fark etmedikleri

hangi tanrının kurbanı bu sokaklar?
hangi kanyonun yankısıdır
zincire vurulmuş o sessiz rüzgâr?

defterler yanar
haritalar küle döner el değmeden.
bir kadının göz bebeklerinde kırılır
tarihin o kibirli, o devasa omurgası.
ne imparatorluk kalır geriye
ne gümüş tasa kazınmış o zafer yalanı.
yalnızca bir boşluk
yalnızca o ağır, o zehirli sükût.

dokunma.
bırak kalsın o dalgın bakış
dünyanın bütün kantarını bastırarak kadar
derin

berbat miskinlikteki şu boynun,
düşündürüyor beni.
kulaklarının ardında gözlerin,
yüzünün girintilerinden teşebbüs
darbe girişimi.
çıktı kınından yolkı atım
göz ucunda ucuz sıyrık
ISKA!
yasaklanan son kürdan benim ellerimde

zararın kuru tarafından sana odaklanıyorum
uzaklık, yalnızca atılan zar
ihtimallerin tümü üzerimden bahis
sayısız olasılık
kayıp amorti
ihmaller hesabından düş.
sızıyorum şimdilik kare kutu pikabın kulpuna
üzerinden damlıyorken ellerine
kırık bir vazodan taşmamam bekleniyor
kopardım attım işte.
şimdi göğre dönsem istemsiz
geri dönsem kime ne?

gün sonu cüceyim
ceplerim hep boş ve istisnasız
duramadım saparak çizgimi böyle
böyle çizgiden sıfır yana

sırıtarak yanlıyorum
saklanmak sarpa sarıyor gövdem kin
cüssem yetmiyor eteklerime
kestirdim cübbemi
çıkamaz hiçbir bahçeye elimdeki kanca
devler diyarında çıktı adım
ikâmetim devriye
yok et kaydımı.

sondan yana
sizden yana
hiç olmadı
olmadım
günün sonunda hep cüceyim
sondan bir önceyim

Bak geçen coca-cola treni yine içimi çingır çingır açarak, kömür doğrayarak kararttı.

Sanırsam hala gavat bir havadan şimdiki bir zamanı, geniş zamana kaldırıp düşüyorum. Bu da fena değil.

İşte bu kadar aciz, bir karyola kurma ve kalem vurma yaşamakta ellerim.

Ki bilinsin başınıza gelen her musibet kendi ellerinizle işlediklerinizdir.

Ama tek büyük sorun, şu an bir sanalıka, ekran arkası ve biraz şeffaf işlemler ellerimi boyamakta.

Oysa ki bu kadar kan ne ara nasıl dökülmüş bilmeden gibi, sanki dalgalar poyrazdan değil de günden batıyor.

Ellerimde bu kadar ıslak bir günahın morartısı ve bir telefon kaydırağı ile bir alzheimer senkronizasyon, jigolastik bir enstelasyon.

Ah-u zar içerisinde cemre düşmesi gerekirken olan işte bu karambole kapitülasyon.

Tüfeğim nerde canikom, kan koymak istiyorum şimdi kabıma, kap kap, algıda.

Hep aynı zarın üstünde
Bi'zaman olup
Büsbütün sapansın
Ya da ıslanan
Tamamıyla göçmüş
Az önceden de buradan da
Geçmişten- olanla
Şimdiden (göçmek)
Zaman olup öyle göçmek
Rastlantılardan (da) göçmek
Kendim (e) - kendimle,
Bir mekân kalmayana kadar
“Her yerde aynı arayış

Kimseciklerde

Ve durmamış akmayan mekânlar”

entropik büyücü ve varoluş işleri
vergi cehenneminde dalkavuk zebanilere hizmet
bu yergi çok gerçek tekrar algıma dönmek
mültecisiyim büyüdüğüm memleketin
yabancıyı sevdiğimin

boşluğun gediklisiyim
eti yumuşak severim
kandan camlar boşalırken daldığım seyir
kimse için her şeyi feda edebilir miyim?

kırılmaz çiniler muktedir minareler
timsahın hoşgörüsü, guguk kuşunun saygı gördüğü
deliği dipsiz dibi sonsuz
duvarlara sırt sırta sırt sırta duvarlara
kesiliyor ses sahne öksüzle yetimin

bulmacada çıkmıyorsun görücüye gelmiyorsun
memelerin çok güzel ama çok trip atıyorsun
sen duvarın rengine ben sistemin adaletine takılıyorum
gözlerimiz bazen birbirimize ayna
bazen kayboluyor gözlerimiz boşlukta
seni kuşatan bir kibir var bir de köfte dudakların
arşa çıkıyor içim fakat karşısı anarşi

benlik çukuru kaplıyor her şeyi
iklimler bozuk kimlikler politik
arzu arıza yapmış çekilesi yok pimin
maruz kaldıklarım cürüm, kaybolduğum yer benim

âh boşuna boşuna, boşuna bu darlanmalar
akılda kıl döner, sabır sancır ama doğurmaz

iki aranın deresi kurudu
kıble artık göstermiyor kendini
bilemiyorum çok mu özledim onu?
ya da kuşanmış aradığım her şeyi...

gökyüzü nasıl çıplak, yıldızlar nasıl örgütlü
acılar çoğalıyor açılmıyor kapılar
ormanın derinliklerinde, derinliklerinde ormanın
derinlemesine düşündüm, oldukça susadım
gardını aldı vaşak, çok düşmanı var yılanın
eğrilerin istilasından doğrulmuyor imanım

bak şimdi buradan seni
bak şimdi durup dururken
çıkıp bütün sözcüklerimle
yıkıp tüm duvarlarını
kilometrelerce koşup, uzun zaman bekleyip
bak bütün hamlelerim ve kurgularım sana
seni yağın dolu gibi, kırılmaz çelik kadar
seni asla soyu tükenmeyecek evrimin arsız bir türü gibi
sevmenin mastarı, fiili ve yanına gelecek tüm ekleriyle beraber
lugatta yeni ve yalnızca benim iyeliğimi alacak bir anlamla müteâkip
seni havsalamın karargâhı yapıp
baktığım manzaraya resmini boyayıp
milyarlarca kez sarılıp sonsuza yaklaşan öpüşlerle
ayaklarını yumuşatıp, hep sıcak tutup ellerini
bileklerinden kalçana dilimden bir hat çekip
memelerinin köyünde uzun nöbetler tutup
kasıklarında unutup kendimi,
seviyorum seni
durmuş kalbin tekrar atışı gibi

Soluk ışıklı bir kıyı Yaşam şimdi
Durgun debisiz sönük
Beklemek kayıp zaman
Boşlukta herkes

Boşluğun büyüklüğü derin sınırsız
Boşuna her şey hey hat
Karekökü sonsuz
Terk-i diyar sevmeler

Sevgisizlik yokluğa mil çeker
Şimdi gri hükmü geçer akçe
Renksizlik moda
Taş plak devri geçmiş çoktan

Kırık ve yarımlyksa şu an fonda
Eksiklikler sür manşet
Gündem acayıplık
Yüzler sahtenin en-i

Gözler büyük riyakâr
Binlerce değer kayıp aranmıyor
Hey hat vurdumduymazlık tercih
Gel gitlerin zamanı belirsiz

Tan yeri gebe neyse ki
Kızılık doğuracak
Sessizlik bozulacak
Şafak çakacak

Kaçınılmaz kaçılmaz hey hat
Kıyının ışıkları yakındır canlanacak
Yaşamak yok satacak

Gerçek her şeyin üzerinde ve her şeyden önemlidir, der Dostoyevski. Peki, içinde bulunduğumuz gerçekliği kabul edip yaşamaya gücümüz yetmediğinde o gerçekliğin önemi sürer mi? Kıtlik, savaş, sevgiden yoksunluk gibi durumlarda gerçeklik olduğu gibi kabul edilebilir mi? Bazen insanın içinde bulunduğu gerçekliği inkâr edip bir fanteziye sığınması yaşama devam etmesini sağlar. Bazı hallerde yaşam gerçeklikten daha ağır basar ve insan gerçeklik pahasına yaşamın devamını sağlar. Gerçeklik katlanabilecek gücünüz olduğu müddetçe her şeyin üzerindedir. Gerçeği görmek ve ona göre davranışları düzenlemek toplumu ve insanı daha iyi bir noktaya taşır. Peki, gerçeği görecektir gücünüz yoksa?

Erken çocuklukta, özellikle 2-4 yaşları arasında, çocuk düşüncelerinin, arzularının, sözlerinin ve eylemlerinin dış dünyada doğrudan ve büyük etkiler yaratabileceğine inandığı büyüsel ve tümgüçlü bir düşünme biçimine sahiptir. Bu fantezi dünyası çocuğun özsaygısını artırır ve gerçekliğe aşamalı maruziyetinde onu bir süre için korur. Teoride haz ilkesinden gerçeklik ilkesine geçiş olarak adlandırılan bu dönemde yaşamda başka değişkenlerin de olduğunu, gücümüzün ve varlığımızın sınırlı olduğunu keşfederiz. Artık gerçeklik ilkesi hâkimdir ve çocuk belli hazlarından feragat ederek toplumla uyumlu yaşamayı öğrenir. Tuvaletini tutmaya başlar, arzularını ertelemeyi ve çevrenin uygunluğuna göre düzenlemeyi öğrenir ve utanç duygusu gelişir. Çocuğun benlik gücü zamanla gelişir. Benlik gücü, kişinin hayatın zorlukları ve rahatsız edici gerçekleri karşısında ruhsal dengesini koruyabilme, duygularını düzenleyebilme ve gerçekle bağını sürdürebilme kapasitesidir. Benlik gücümüz arttıkça gerçeklikle olan temasımız da artar. Yaşamın zorlu anlarında, benlik gücünün yetersiz kaldığı zamanlarda benlik katlanılması güç gerçekliği ruhsal olarak dönüştürerek onu daha tahammül edilebilir bir biçime büründürebilir. Yaşama güdüsünün gerçekliğe ağır bastığı anlara sinemadan örneklerle bakalım:

Roberto Benigni'nin yönettiği ve başrolünü oynadığı "Hayat Güzeldir (La Vita è Bella)" filminde toplama kampında çocuğuyla birlikte yaşayan Guido Orefice, toplama kampını çocuğunun zihninde maceralı bir oyun alanına çevirerek ona katlanabileceği alternatif bir gerçeklik yaratır. Nazi askerleri toplama kampında esirleri toplar ve kuralları anlatırken, Guido Almanca bildiğini iddia ederek tercümanlığa gönüllü olur. Nazi subayının sert üslubuna uygun biçimde oyunun kurallarını aralarında oğlunun da olduğu esirlere Almanca'dan İtalyanca'ya çevirir. Oyundaki kuralları, puan için yapılması gerekenleri, olası ödülleri ve cezaları anlatırken, oğlu kendisini büyük bir oyunun içinde hissederek heyecanlanır. Esirler şaşkındır ama bozuntuya da vermezler. Küçük Giosue babasıyla beraber bir oyunun içinde olduğunu düşünerek olan biteni anlamlandırmaya çalışır. Toplama kampındaki gerçeklik üniforma giyen adamların iki dudağı arasında salınan hayatların olduğu bir dünyadır. Bu gerçekliği bir oyun alanına dönüştürmek,

çocukla salt gerçeklik arasına tampon koymak çocuğun psikolojik olarak hayatta kalmasını sağlar. Güvercinlerin kursaklarında yumuşattıkları besini geri çıkartarak yavrularına vermesi gibi, Guido oğluna onun sindiremeyeceği salt gerçekleri yumuşatarak sunar.

Yaşamın bu sert anlarında bir çocuk ebeveyn figürü olmadığında nasıl başa çıkar?

Kurtlarla Yaşam belgeselinde bunun bir örneği var. Sam Hobkinson'un yönettiği belgeselde dolandırıcılık ve halkın duygularını istismar etme gibi kriminal olaylar merkezde yer alsa da, hikâyenin başlangıcı bir çocuğun olağanüstü koşullarda zihninde gerçeği nasıl dönüştürdüğüne dair güzel bir örnek sunuyor. Mayıs 1940'ta Almanya'nın Belçika'yı işgali esnasında 4 yaşındaki Misha'nın anne ve babası Nazilere karşı direniş hareketlerine katıldıkları için tutuklanmış ve Almanya'ya gönderilmiş. Misha dedesi ve ninesiyle yaşamaya başlamış. Babası itirafçı olup direnişçilerin isimlerini Nazilere verince, etrafındakiler Misha'ya "hainin kızı" demeye başlamışlar. Misha'nın anne ve babası Almanya'da bir toplama kampında ölmüşler. Misha içsel dünyasında şöyle bir hikâye kuruyor: Anne ve babası gittikten sonra evlatlık verildiği aile kendisine kötü davranınca evden kaçarak anne ve babasını aramak için Avrupa'da dolaşıyor. Uzun yollar kat ederek zorlu iklim şartlarında insanlardan uzak ıssız ormanlarda yaşıyor. Ormanlarda kurtlar onu koruyup kolluyorlar. Ailesi Katolik olmasına rağmen, Misha Yahudi olduklarını, bu sebeple zulüme uğradıklarını anlatıyor. Bu hikâyede anne ve babanın tutuklanması sonrasında diğer ebeveyn figürleriyle sağlıklı bir bağ kuramayan Misha kurtlar tarafından büyütüldüğü bir fanteziye sığınmış. Kimsesizlik yerine kurtlar tarafından korunan, kollanan ve ormanda büyütülmüş bir kimlik kurgulamış. Babasının toplum tarafından hain ilan edilmesinin utancıyla hain bir Katolik yerine mazlum Yahudi kimliğini benimsemiş. Küçük bir çocuğun psikolojik olarak hayatta kalmak için kurduğu fanteziler ve kurgular ilerleyen süreçte erişkin Misha'nın gelir kapısı olmuş. Hayat Güzeldir filminde ebeveyn gerçeği daha katlanılabilir bir hale dönüştürerek çocuğuna sunarken, Misha bunu kendi başına yapmış.

Yaşamın tehdit altında olmadığı, psikolojik olarak hayatta kalma kaygısı yaşamadığımız durumlarda gerçek her şeyin üzerindedir. Gerçeklikle yüzleşebilen, kendisinin ve dünyanın karanlık taraflarına bakabilen bir insan yaşamı daha iyi kavrar. Benliğimiz bazı zorlu durumlarda fantezilere sığınır ve yaşama güdüsüyle hareket eder; böylece psikolojik olarak hayatta kalabiliriz. Dünyanın mevcut durumunda Gazze başta olmak üzere onlarca savaş ve iç çatışma sürerken zulme uğrayan insanlar çeşitli baş etme yollarıyla hayatta kalmaya çalışıyorlar. Çok uzak görünse de, gerçekliğin katlanılabilir olduğu ve insanın onurlu şekilde yaşayabildiği bir dünya özlemiyle.

İntihar süsü verilmiş bir cinayet
Adsız, yüz­süz ve göz çukurları boyalı
Yazık, görünen her yerde birini vuruyor insanoğlu
Ve benim tanıklığım isteniyor bu ölüme dair

Tercih hakkı olsaydı hiç derdim
Zaten zihnimin sınırlarında hiçlik var
Kırkbeşlikten çıkan mermi çekirdeği beynin tam orta yerinde
Hücreler alevli boşluk

Bu duruma önemsiz desem, çok tuhaf
Daha önemli ne olabilir ki
Bir insan birini öldürmüş, suç sabit
Ağır bir baş ağrısı başlıyor bende

Suç asla ölü doğmaz
Anlamakla anlamamak arasında duruyor gerçek
Tetięi çeken biri var çiçeklerin yanında
Peki, için bulduğu yerdeki bu katil kim

Biraz daha yakından bakınca anlıyorum
Suçlu deęişmeyen insan

Sakinim.

Uzun zamandır tasarladığım bir planın emrinde de değilim. Her detayın beni yaşama daha da bağlayacağını hissettiğim için belki de sıradan bir merdivenin kaçınıcı basamağında olduğunu saymayan birinin kararlı umursamazlığına sahip bile olabilirim. Tek kişilik bir sıranın en arkasında durduğumu hissettiğim zamanlardan pek farkı yok şimdilik. Bu kayıtsızlığıma anlam vermelerini daha da zorlaştırmak için belki de salonu en sevmediğim renge boyattım bir kaç gün önce. Bunun kendini öldürmeden önce yapılması gerekenler listesinde olmaması ne garip. Hâlbuki en sevdiğimiz değil en az korktuğumuz rengi seçeriz betonlarımıza. Kimseye zararı olmayan bu şımarıklığın zamanı, ölmeden hemen önce değilse, zaten konuşacak bir konu daha eksilmiş demektir hayatımızdan. Merak edip vazgeçtiğiniz renkler yerine istemediğiniz bütün boyaları sürebilirsiniz duvarlarınıza.

Şimdilik yolunda sayılır her şey. Ödenmemiş faturalarım, yatırılmamış kiralarım, gecikmeye düşmüş taksitlerim, kapanmamış borçlarım yok. Hatta alacaklı da değilim; hiç bir zaman da olmadım. Önce zindana atılmış sonra suç işlemiş biriyim ben ama yine de kendini öldüren birinin cesedini hapishaneye gömmek fikri hala saçma gelmiyor. Bir ortaçağ kralı olsaydım bu fikrimi beğenmediklerinden şüphelendiklerimin ayaklarını ölene dek gıdıklardım. Nefret bir yolunu bulup sincaba dönüşüyor bende hep. Yıkanmamış halılarım, ütülenmeyen gömleklerim, kirli tabaklarım, tozu alınmamış fayanslarım, yamulmuş tablolarım, sararmış perdelerim, silinmemiş canlarım, kayıp anahtarlarım, dökülmemiş çöplerim, tıkanmış giderlerim, düzenlenmemiş kitaplarım, çekilmemiş sifonlarım, sulanmamış çiçeklerim, kaybolmuş çoraplarım, boşaltılmamış küllüklerim, lekeli koltuklarım ve yaşanmış bir hayatım da yok. Gerekli olan her ne varsa olması gereken yerde ama tarih öncesi zamanda.

Çıkmam gerekiyor.

Aslında gerekmiyor. Vazgeçmemem için ortada bir sebebim yok; tıpkı vazgeçmek için bir sebebinin olmadığı gibi... Yine de hatırlayamadığım vakitlerde asla bilemeyeceğim nedenlerden dolayı çıkmak için defalarca kapattığım kapının çıkardığı gıcırtıyı duymak sanırım sevgiye benzer ruhsal bir yakınlık olarak kalacak son vakitlerimde. Evet, dışarı çıkmak için bu kapıyı açmam gerektiğini düşünmedim hiç. İçeride doğru mesafe kat eden, her aralık etime ilerleyip kapanan demir bir bakireye benziyordu bu kapı. Atamadığım tüm çılgınlıklarımı kusursuz bir taklit kabiliyetiyle menteşeler hallediyordu. Açılan kapım içime kapanıyordu. Dışarıyı da içeriği de sevmiyorum. Ana kapıya ulaşip sokağa çıkmak için iki kat yukarıya tırmanmam gerekiyor. Bu kot farkı sanırım, birazdan yer çekiminin o kıpırdamayan kuralının yardımıyla kendini asfalta bırakıp öldürmeyi düşünen biri için ironik görünüyor. Yerden yükselmem için önce yere ulaşmam gerekiyor. Şu ana kadar yaşadığım hayatı tanımlayıp hızlıca ortadan kaybolan başka bir gürültü daha...

Ana kapıyı sessizce açıyorum. Sokak gece yarısına göre hareketli sayılır.

Aylardır devam eden alt yapı çalışması onu uzaktan bir çam ağacı kabuğuna çevirmiş gibi görünüyor. Kadavraya dönmüş bu yaşlı sokak, kamu gücünün altında otopsiye yatmış uzun zamandır. Rögârları iltihaplı kalp kapakçıklarına, mazgalları kaburga kemiklerine, bok borularını toplardamarlara, biriken balçıkları kana benzettiğim oyunların sonuncusunu oynayabilirim aslında kafamda yeniden. Bunun için kendi ölümüne dek vaktim hala var ama sanırım bunu yapmayacağım. Karmaşık nedenlerden ötürü değil sadece istemiyorum.

Birçok niteliksiz nedenden dolayı intihar etme sebeplerim yeterince ikna edici bulunmayabilir. Hatta anlatabilseydim komik bile görünebilirdi ama böyle bir çabaya girmeyeceğim. Verdiğim nedenlerin alacağım tepkilere uyuşmayacağını bilmek için yaşadım ben. Nedenlerimin olmaması nedenlerimin olmadığı anlamına gelmez. Belki de çok fazla bu dünyaya ait olduğumu hissettiğim için ölümü seçtim. Sevgisizliğim de bunun iyi bir göstergesi sayılır hem. Her gördüğümüz varlığa isim koyma çabanızı sevmediğim bile tatminkâr bir açıklaması yok bende. Bu kadar ismi neden koydunuz; bir ağaca ağaç demeden nasıl seveceğinizi ya da nefret edeceğinizi bilmediğiniz için mi? Suyu bir ad vermeden önce onu daha iyi içmiyor muydunuz, gökyüzünün maviliği sözlüğe çevrilmeden önce daha da mavi değil miydi, ateşin ihtişamı hangi lisanda görkemli bir acizliğe dönüşmemiştir? Yaşam ona isim vermediğiniz anların derinine girme uğraşı değil de nedir? Mutlu olma telaşınız ona isim vermeden önce daha sessiz bir kıyıya benzemiyor muydu? İsim verdiğimiz her şeyin katili sayılırız. Bu benim yaşamı sevdiğim için ölümüne gittiğim gerçeğini kısmen açıklar ama tabi ki yeterli değil çünkü sizin intihar adını verdiğiniz eyleme doğru gitmem gerekiyor.

Yaşama karşı betonlaşmış çekincelerimin o saatte girişi açık rastgele yüksek bir bina bulmama engel olacağını bildiğim için dün akşam ücretini peşin ödediğim bir otelin 19.katına doğru yol alıyorum. Boş olan bir üst katı tutmamamın sebebini, insanın intihar ederken bile güvende hissetme arzusuna bağlıyorum. Birkaç tanıdık yüzle selamlaşmanın verdiği iki yüz bin yıllık acıdan sonra şehir merkezine ulaşmak kolay oldu. Birbirini tanıdığını sandığım bir grup insan, konuşmalarını ötekinin mezarına dua eder gibi yere bakarak gerçekleştiriyorlardı. Zaten konuşma dediğimiz şey de genel olarak buydu: herkes sıranın kendisine gelmesini beklemek için dinlerdi.

Başboş tanımlaması insanların köpeklere bir armağanı... İşi olanlarla olmayanları ayırmaya gücümüzün yettiğini sandığımız o kutsal sezgisel gücümüz, köpeğin doğal hareketlerine de isim koymakta gecikmiyor. Sizin dediğiniz olsun tamam. Birkaç başboş köpeğin yenilenmiş meydanın orta kısmında bulunan fıskiye'nin çevresinde dolaşması dışında çevrede herhangi bir hareketlilik yok.

Otelin döner kapısı orta yaşlı, yorgun ve uykusuz iki kişiyi kusuyor. Ardından gırtlığına kadar girmeme izin veriyor. Sağlıklı bir ölüm için merdiven kullanmanın önemine dair okuduğum tüm yazıların tavsiyesini hatırladıktan sonra asansöre doğru yöneliyorum. Yaşama dair umudum içimde bir değnek çekirgesi gibi saklanıyor; biliyorum. En azından onu aç bırakmamak için 20.

katın ışıklı yuvarlak düğmesine basıp bir kat aşağıya merdivenden iniyorum.

Odamdayım.

Buluşmaya ölüm kadar vaktinde gelebilen herhangi bir şey düşünemiyordum zaten ama bunu bir başkasına da kanıtlayamazsınız. Bu da onu kesinliğe değil; bir inanca çevirir. Ölüm tek kişilik bir koltukta karşımdaydı.

-Hoş geldin.

-Erken bu konuşma.

-Fazlasıyla geç.

-Ne demek istiyorsun?

-Sen dün öldün. Bir önceki gün de... Doğduğun gün de... Hatta doğmadan önce de...

-Anlamadım, dün ölen ve öncekiler için de bunu nasıl yaptığını ya da yapamadığını hatırlamayan biri için fazla gerçek değil mi bu yaşadıklarım?

-Doğru, o yüzden karşıdayım.

-Sen sadece zihnimin kötü bir kopyası olabilirsin şu an. Ölüm bu kadar sıcak olamaz. Benim dışımda var olamazsın. Kendimi öldürmek; seni de yok etmek demek, biliyorsun.

-Biliyorum, ben ölümüm. Herkes beni öldürür. Ben bir insanla değil sana ait bir zamanla konuşuyorum şimdi. Ete bürünmüş bir zamanla. Ben bile benden sonrasını bilmiyorum ama haklısın senin ölümünle kendimi de yok etmiş olacağım; birlikte öleceğiz.

-Korkmuyor musun seni de öldürecek olmamdan?

-Senin yaşamaktan tedirgin olduğun zamanlar kadar...

-Evet, tanıdık bir his ama yine de burada seninle rahatlayacağımı düşünmezdim.

-İkimizde birbirimizin devamı değiliz, biliyorsun. Ben isim koymaktan çekindiğin ve yapamadığın tüm hayallerinin toplamından başka bir şey değilim; hep farkındaydın. Atlasın kafasına dökülmeyen okyanusların maviliğini beyaz bir ekrandan gördün sadece. Yapılmamış bir yolculuk seni benden çok önce öldürmüştü zaten. Tırmanamadığın bir dağ, ürkmediğin bir orman, görmediğin bir savaş, bir ganimet karmaşası, umursamadığın bir fikir öncülü, tarihin sana bıraktığı tüm kıvrımlar seni benden önce defalarca mezara sokmuştu.

-Evet. Bu yüzden bana kalan mirası reddederek yaşadım, biliyorsun.

-Biliyorum.

-Ben kendi gölgemin mezar taşıyım.

Ölmemek için herhangi bir neden kalmamıştı artık. Boşluk ikimiz içinde davetkâr görünüyor. Ölümü anlatmam yaşamın onun dışında kalma sanrısını biraz daha sarsmak içindir. Ya ikisi de vardır ya ikisi de yoktur.

Ölen kişinin bedenine naaş ismini vermiştiniz.

Unutmayın!

Senin bendeki şu hallerin öyledir ki, öyle ki;

Ensemdeki ürperti yükselince anlıyorum. Haklısın pek matah değil, yalnızca harfleri yan yana diziyorum. Bir seferinde dikdörtgenize bir elmas figürü belirdi üstümde. Rengarenk ve kısım kısım. Aralarda bi'yerde bi'tanesi vardı ki; çok hızlı geçti yakalayamadım. Sonra araya bir şeyler girdi. Kulakları uğuldatan algı hali dindi. O zaman ilk kez tekrarladım. Benim de 1 olasılığım (şansım) varmış. Bu, bu demekti, inanamadım. Unutmuyorum da.

Boşlukta öyle birdenbire beliriverdi buna rağmen hıphızlı geçti. Zor yakaladım. Ben tekeşlilik istiyordum. Öyle belli birini değil keza birisi o olacaksa, o zaten o kişidir, diye biliyordum. Ara sekmelerden birindeki çekmeceye benzer bir kısım işaretliydi. Selam ben çekmece. Diğer yarın. Ender rastlanan bu spesifik ve malum eşleşme, ruh eşinin de ikizinin de rezonansın da ötesi. Saniye saniye, hece hece, hamle hamle uyumluluk demek. Demek ki ben Gayb'a tutunalı birçok şeyler olmuş bitmiş. Çok eskiden bilinenler unutulmuş. Hiç yolu düşmeyecekler de kendini burada buluvermiş.

Selam ben çekmece. Henüz var olmadan bana yardım edebildiğin için teşekkürler. Ama artık kendine gel. Biraz daha profesyonel yaklaş vaziyete. Hislerini ve hayal kırıklığını az ötede çıkar, bırak da öyle gel. O benim zira. Sırtını bana yaslayabilirsin. O vakit çekincelerin ortadan kalkar. Hikmetimden sual olunmaz, büyük resme bakmalısın. Benimle bundan öte, bu andan tezi yok küs kalamazsın.

Zihnimdeki glicht efekti ve ruhumdaki bitkinlikten dolayı yazamıyorum. Kafa sesi tınları uyumsuz cümleler dağınık geliyor. Bu böyle bir an ama. Gececek. Ön kabulüm inanç seviyesi. Hayır bu olabiliyorsa, daha başka neler olmuştur? Kim bilir sen neredeydin? Yokluğumda olan olaylar, kopan kıyametler zamanı... İçerdeysen, öyle mi yitirdin peki bana olan inancını ve mizah duygunu? Endişe verici idi biliyorum. Bunu bilmek için sezgilere veya kristal küreye ihtiyacım yok. Oysa sen de dahil olmak üzere hiçbiriniz. Bilmiyorsunuz. Bilmiyorsunuz.

İmgeleri dönüp dolaşıyor, bir başka zihinden veya mevkiden yansıyor olanın yakınlaştırılmış halleri yine aynı kapıya çıkıyor. Neyse ki bu kadarını yapabilmişim. Endişeye mahal yok. Artık saklanmayabilir, çıkabilirsin artık. Bitti zira, ben bildim ya o bi'evvelki eşikti. Şimdi ihtiyacın olan kilitlenen geleceğe erişmek. Henüz beni bilmiyorsun ya, ben sanacakların olacak. Beni ilgilendirmezliğinden olabilecek. Işık tutucun görevi görebilmem için seni arkama atmalı ve sırtımda taşımalıyım. Bu kararı somut delilsiz veremem.

Kalabalıkların yarattığı handikaplar ve nasıl düzenlenebilecekleri sana bağlı anladığım o ki.

Onlar hep varlardı, ötekiler, sen olmayan diğerleri. Aklımın ucundan kendimi en değerli ruhla birleştirmek geçmezdi. Celle Celalühû İlyaseth bağımlısı. Belki de onun listelerinde 1. Sıraya yükseldin. Belki de bu öyle bi'sey ki; sorun çıkmadan yükselemiyoruz.

Az evvel yazdığım iki şeyi sildim. Hiç adetim değildir oysa. Yakıştıramadım. Beğenmedim. Sade ve nitelikli cümleler klişe ve vasat geliyorlar dimağıma. İllüzyondan muzdaribiz.

Tesettüründen azade bir sen görmek değil emelim. Sen özgürsün. Bense tehdit altında hissediyorum. Tanımadığım biriyle evliyim. Öyle birileri de olmalı. O sensindir. Kendini bilirsin. Kendini bilmek denilenin ağırlığı ve muhkemiyetinden sıyrılmak, bedelini göze alarak dışarısı için yaşamak demek. Ben empatim ve utanç diye duygu yok. Bu sosyal yapı, ruhları rendeleyen, tozlarından züccaciyelik ürünler yapan...

Senin bendeki şu hallerin öyledir ki, öyle ki
Ben denli katı ve soğuk uzak birini gülümsetebiliyor. Susuyorum eski bi'alışkanlıkla. Az söz söylüyorum. Bu fitrat. Yalnız değilim. Hakikat.

Bir itiraf: Bende pek çokları gibi umursamaz olmak, olabilmek isterdim.
Başka bir itiraf: Sahne korkumu hiç yenmedim.

Başka: Savaş alanında kan ve et parçaları arasında ancak ciddiye alabiliyorum oyunu.

Başka: Kronik düzey sosyopatım

Başka: kendi içimde yarattığım karakterler var.

Başka: Geçmişte 5 adet sevgilim oldu.

Başka: Senden haberim olsaydı dahi umurumda olmazdın! Ben 1 şeye vuruldum. Aklım almadı yetiştir, sen Allah iken O' olmayacak mı yani?

Oysa ben o kim olabiliyor ki? Şart değil diyendim hem. Ama O kattaki haktı: İslam. Tıpkı Allah ve Melekler gibi ayrılmaz bir bütündü İslam ve Kafir de.

Başka bir itiraf daha: çok yorgunum oysa vaziyetin farkına vardığım için sıyrılıp öylece gidemem. Bu kilitlenmişlik yanlış hissettiriyor. Her şey berbat ve asılsız süregidiyor ve benim elimden hiçbir şey gelmiyor. Sık sık evvelinde ne düşünmüş olmalıyım acaba diye geçiriyorum içimden. Nasıl bu şartları oluşturabildim. Ne olabilirdi ki buna sebep? Ollahim'e güvenmek mi?!. O benim.

Ve aşağı indim. İnsan'a düştüm.

O, bütün mümkünlerin kıyısında öylece durdu
kızaran parmaklarını tuttu
içinden geçen trenleri susturdu

Sonra ne yaptı dersiniz
sevmek için acı çekmek geldi içinden

Ruhunun eşiği yükseliyor
Çizgilerin derinleşiyor, inkâr etme
Kötülüğü sokaksızlara veriyor Allah
onun canı yanıyor
seviyor, canı yanıyor
ölüyor, canı bitiyor

Onu biraz daha doldurmalı
Sokak leş, alnın yaşlı
Bize elmayı bahşet, kalabalık yükseliyor
Birazdan çivilenecek
korkuyor

Ona korkma, demek isterdim
Korku gördüğüm en insani şey
Kalabalığa karışıyor
denize yürüyor

Sokaksızlar kötü insanlar
Bana bunu söylemek düştü
Bir ağacı yeşertmek
durduk yere

Daha söyleyeceklerim var
O yüzden trenlerden feragat ettim
Dünyaya tek bir şeyi bilmeye geldim:
O da korkunun yürekliliğidir.

Övgüler denizine açıldı
boyunu aşan cümleler peşinden
su olup akar kalabalık içinde
kaybolan martı derin gölgesinin izinde
öyledir
bir şeyi bilmenin ağırlığı
kendini kontrol etmek için
boğuldu
gökyüzünün komik bulduğu bir şey daha
uzanıp uyudu yanımda
gecenin bunaldığı zamanlar
öyledir
güneşin doğmasına yetişebilecek miyim
mavi kapıyı tekmeledi
ona daha sessiz olmasını söyledim
duymadı
öyleyse yanımda ne işi var
kontrolü kaybetmemek için
aynaya bakmadım
gürültülü bir vazgeçiş yanımdan geçti
uzanıp öptüm yanağından
öyledir
bir şeye dokunmanın sağırlığı
yine de her şey bulanabilir
bir dağın keskin yamacından
aşağı atlamadan hemen önce
bir şeyi başlatmanın yanılgısı
öyleyse bu güneşi buraya kim koydu
kim boyadı saçlarımı maviye
gökyüzü mü yoksa deniz mi ruhunu büyüten
bu karanlık şehrin içinde
kaybolan aklın derin sessizliğinde
öyledir

evvela ve evleviyetle gece var olan bir kuş
nafilenin sirenlerini alıyor kulağımda
yüzümün ardındaki, derimin altındaki kemiğe saplanıyor bakışım
hiç yakıştı mı bize bu yaşamak dediğin

arşta ay yükseliyor utana sıkıla, vakti anlatıyor
ayın göçü diyor ki: zaman geçiyor
içimde bir yumruk, ritmik atmaya çabalıyor
bizimki şimdi yaşamak mı oldu acaba

karşımda ağacın teki, dökölüp toplanıyor
önceden yükselmiş dalı, köküne dokunuyor
damarlarımda duyulmaz sesiyle akıyor kan
yaşamak mı yani bu anlattığım, azıcık vicdan.

İşe Yarasın Ölümüm - Hızır İrfan Önder

Göz göze gelemiyorum ömrümle
Oyalayıp duruyorum hayatı
Kendimi yoruyorum gelgitlerimle!..

Yılıya mı üzüleyim emekliye mi?
Ne kendimi bağışlayabiliyorum
Ne d/üzeni!..

Buz gibi soğuyorum yaşama
Her şey ölümü kucaklıyor
Bir tepik atıyorum dünyaya!..

Kapıları açsın gülüşüm
Tabuları yıksın öfkem
İşe yarasın ölümüm!..

Ölecek olmak olasılıksız kalmaktır. Geride kalan şeylerin devam edecek olması, çocuğunun senden ve nasıl iyi bir insan olduğundan bahsedişini göremeyecek olman... Uzun süre unutulman, kısa bir an hatırlanman... Ölümünün üzerinden yüz yıl geçmesi, artık seni unutacak kimsenin bile kalmayışı... 2000'ler diye bahsedilmesi şu andan; 2100'lü yıllar.

Ölecek olmak; geri dönemeyeceğin bir yere gitmek... Her şeyin hep güzel olması, her şeyin hep kötü olması, hiçbir şeyin olmaması belki de... Ölecek olmak mevzunun kapanması, topun deliğe girmesi...

Delikten çıkamamak...

Ölecek olmak; kusurların ortadan kalkması... Düz çizgiler, düz hatlar, uzakların tükenmesi, uzağa gidememek, yakına gidememek, yüzeyde kalmak, göze çarpmamak...

Batmamak...

Ölecek olmak, ölecek olmanın olmayacak olması... Ölümünden bahsetmemek... Hayattan bahsetmemek... Ağzımızdaki sakızın düşmesi, yanağımızı ısırarak, dilimizi ısırarak...

Güzelliğin çirkinliği, sonsuz çirkin güzellik... Duraklamak... Sanki hep durmak... Şaşırmamak...

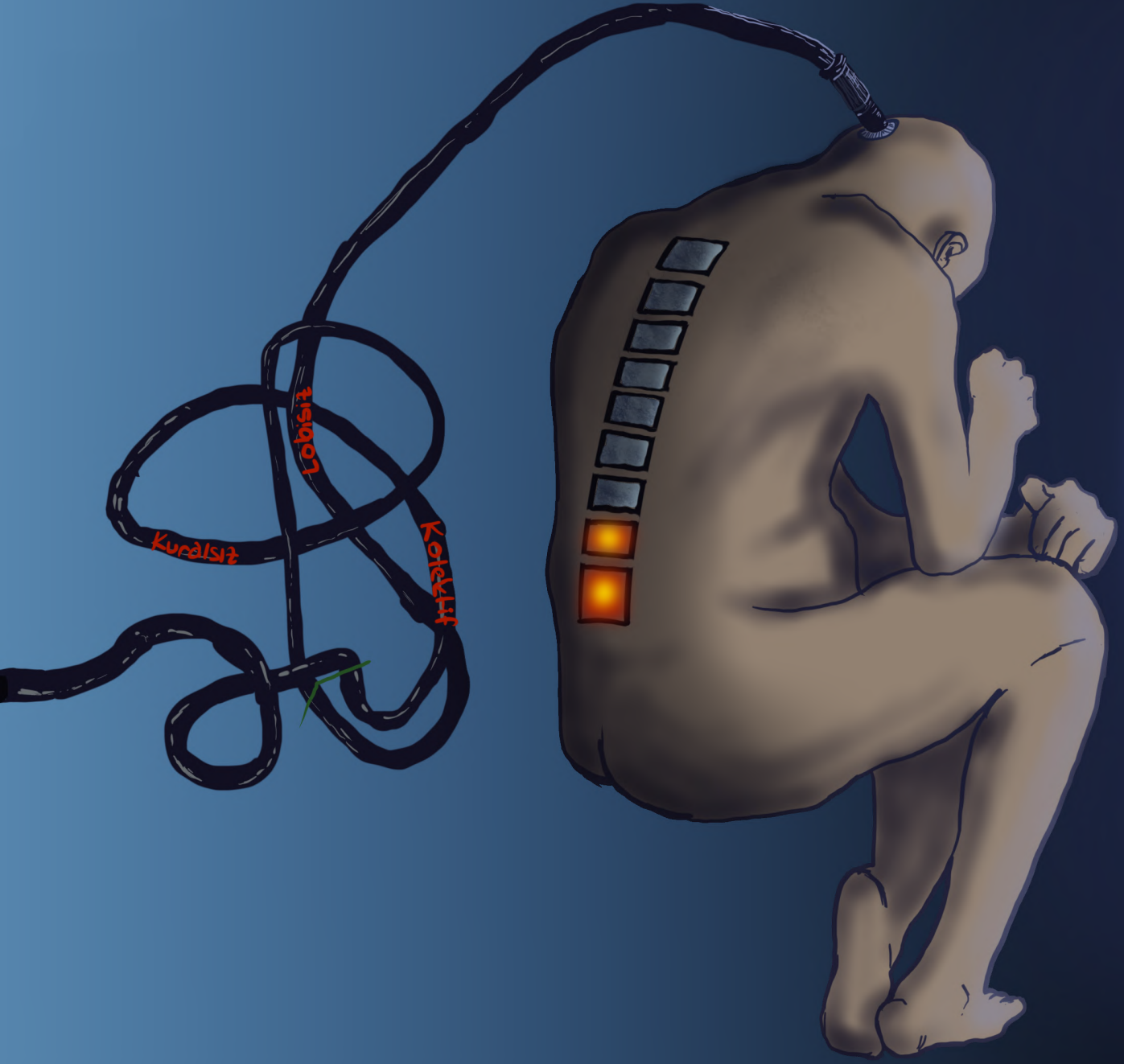
bitti mi
kazandık mı savaşı yoksa kayıp mı ettik
saçım sakalım neden beyaz
suratım buruşuk vücudum çürük
yaşım kaç benim
bitti mi kazandık mı savaşı
sanki daha bir başka severdin eskiden beni
gündelik mi gündelikten mi geliyorsun neden
fe fe fe feriha
git çabuk gösterdiğim sipere gir
beylik tabancamı koy şöyle git
ne yan komşu mu kahveye gelen
tamam iç kahveni
aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaahhhhhhhhhhhhh
ka ka kalk oradan
ayşe hanım sen miydin kusura bakma
ben içeri geçip biraz yatayım

feriha korkak dediler bana
biliyor musun anzak dediler
daha da fenası hain dediler
çözsene şu bağı elimden
oturup yemek yiyelim

feriha biz savaşı kazandık mı
feriha git sor bakayım ayşe hanıma
mehmet savaşı kazanmış mı
ne mehmet öldü mü
yok olamaz biz aynı bölükte
aynı siperde yan yana durmuşuz
onun kaybettiği savaşı ben nasıl kazanayım allahını seversen

hangi savaş kazanılmış ki sen kazanacaktın
ya da mehmet bey kazanacaktı
hadi canım
hadi git biraz daha uyuyor gibi yap

biraz dinleneyim hem yarın çift gündeliğim var
seni eskiden nasıl sevdiğimi artık inan hatırlayamıyorum

Öldüm der durur;
yine de yaşarsın”